

Arrest

nr. 64 974 van 18 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 15 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Op 29 november 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

A., M. (R.R.: ...)
geboren te (...) op (...)
nationaliteit: (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De advocaat schrijft dat de aanvraag vergezeld is van een paspoort met nummer 0.420.268. Echter, het document met dit nummer is een attest van immatriculatie. Een attest van immatriculatie wordt door onze diensten niet aanvaard als zijnde een identiteitsdocument daar dit attest geenszins een identiteitsbewijs, noch een nationaliteitsbewijs is. Bovendien werd het attest van immatriculatie opgesteld op basis van de gegevens die betrokkene zelf heeft doorgegeven aan onze diensten, waardoor deze bijlage niet als een identiteitsbewijs gezien kan worden.

Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij stelt dat de bestreden beslissing op afdoende wijze dient te motiveren op concrete wijze en dit zowel in feite als in rechte, dat indien er wordt getwijfeld aan zijn identiteit men voldoende middelen ter beschikking had om bijkomende inlichtingen in te winnen, dat indien verzoeker kennis had van het gegeven dat het voorgebrachte stuk niet voldoende was hij desgevallend bijkomende stukken had kunnen neerleggen ter staving van zijn identiteit, dat hij echter in de onmogelijkheid verkeert om het vereiste identiteitsdocument in het Rijk te verwerven daar voormeld stuk verloren is gegaan en verzoeker dus materieel niet in staat is om het gevraagde document over te leggen, dat het de verwerende partij vrijstaat om alle nuttige informatie in te winnen bij de autoriteiten in Kosovo, ter staving van zijn identiteit en dat hij zelf omwille van het ontbreken van een paspoort ook niet in de mogelijkheid verkeert om de reis naar Kosovo te ondernemen om aldaar de nodige stukken op te halen ter staving van zijn identiteit.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name de vaststelling dat het door verzoeker voorgelegde attest van immatriculatie niet voldoet aan de bepalingen van het voormelde artikel. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt :

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester

van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:
– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

2.4. Uit het administratief dossier, meer bepaald uit de aanvraag die verzoeker indiende “*strekken* tot aanvraag van een verblijfsvergunning wegens buitengewone omstandigheden conform art. 9bis Vreemdelingenwet”, blijkt dat verzoeker volgens de inventaris van de erbij gevoegde stukken een “paspoort” bijvoegde, dat, zoals de verwerende partij terecht in de bestreden beslissing stelt, een attest van immatriculatie is dat geen identiteitsbewijs is, noch een nationaliteitsbewijs, zoals dat overigens ook uitdrukkelijk op het bedoelde stuk is vermeld. In die optiek kan het de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade worden gedeut dat zij verzoeker er niet van in kennis stelde dat het bijgevoegde A.I. niet volstond.

2.5. In zoverre verzoeker voorts doet gelden dat de verwerende partij zelf de mogelijkheid had om bijkomende inlichtingen in te winnen bij de autoriteiten in Kosovo ter staving van verzoekers identiteit, dient erop gewezen dat de bewijslast inzake de gegrondheid van de aanvraag bij de aanvrager zelf rust. Dit klemt des te meer nu het voor geciteerde artikel 9bis uitdrukkelijk in de mogelijkheid voorziet, voor de aanvrager, om wanneer die in de onmogelijkheid zou zijn om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, dit op geldige wijze aan te tonen teneinde te worden vrijgesteld van deze verplichting. Uit de aanvraag blijkt niet dat verzoeker heeft aangegeven dat hij zich in een dergelijke situatie bevond, laat staan dat hij dit op geldige wijze zou hebben aangetoond.

2.6. Verzoeker voert thans, in zijn verzoekschrift, aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om de vereiste identiteitsdocumenten voor te leggen. Deze argumentatie werd evenwel niet ter kennis gebracht aan de verwerende partij, zodat haar niet kan worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden en er niet over te hebben gemotiveerd. Ze kan de Raad er ook niet toe brengen de bestreden beslissing onwettig te bevinden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395) en op die manier zelf de gegrondheid van de aanvraag te gaan beoordelen. Immers kan de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad ziet voorts niet in hoe de overige overtuigingsstukken die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, de wettigheid van de bestreden beslissing kunnen beïnvloeden, gelet op het gebrek aan argumentatie hieromtrent.

2.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij, in het licht van de gegevens die haar ter beschikking stonden, op afdoende wijze heeft gemotiveerd om welke reden de aanvraag die door verzoeker werd ingediend onontvankelijk werd bevonden. Een schending van de formele motiveringsplicht is derhalve niet aangetoond, noch is, in de mate dat verzoeker aannemelijk zou willen hebben gemaakt dat een schending van de materiële motiveringsplicht aan de orde was gezien het feit dat de verwerende partij zich zou hebben gesteund op een onvolledige feitenvinding en zij die onvolledigheid zelf had moeten tegemoetkomen door het inwinnen van informatie, gelet op hetgeen dienaangaande reeds sub 2.4 en 2.5 is gesteld, een dergelijke schending aangetoond. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS